

שלומית באומן ואריאל מיודוסר, בני זוג, יוצרים בתערוכה את שיתוף הפעולה האמנותי הראשון ביניהם. הם מתבטאים בשפות שונות: חומר ומדיה דיגיטלית. החומר הוא גשמי, טבעי, מן האדמה, סטאטי, נצחי, הוא הדימוי והוא הדבר עצמו. שפת האמנות הדיגיטלית בנויה על הביט-וירטואלית, זמנית, מבוססת ותלויה בטכנולוגיה מתקדמת, חלומית, דינאמית. כל אלה יוצרים מערכת ניגודים שלכאורה אינה יכולה לקיים מפגש ממשי.

במהלך השנים התפתח השיח בין היוצרים. שלומית החלה ליצור טל ביזיות של "קירות ביטחון" בעקבות השתתפותה בסימפוזיון קרמיקה ערבי יהודי באום אל פחם ואילו אריאל עסק בדימוי הטלביזיה-המתווך האולטימטיבי של העולם הצרכני.

שני היוצרים מתייחסים למהות הקיום שלנו בעולם הנשלט על ידי כלכלה גלובלית קפיטליסטית ודורסת הנפגשת עם מציאות פוליטית-כלכלית מקומית.

התערוכה "חזיון מעוות" (TwistedVision) מתריסה נגד הצרכנות בת זמננו המשרתת את צרכי התאגידים הגדולים על ידי שטיפת מוח בלתי פוסקת תוך ניצול ציני של אמצעי תקשורת המוניים, קיטוב בין עניים לעשירים וזיהום סביבתי מתעצם. זוהי מחאה נגד עולם שאיבד את ערכיו האנושיים והמירם בכסף וברכושנות אובססיבית, עולם שבו הפסולת של האחד הופכת מחוסר ברירה לאמצעי הקיום של האחר. עולם שבו המרחב האישי והציבורי מותקפים באלימות לצורך פרסום ושווק אגרסיביים, המהווים בעצמם צורה של זיהום סביבתי ויזואלי.

בעבודה שילוב של אנימציה, סאונד, אובייקטים קרמיים משוכפלים, רישומים על נייר ועוד. אריזת קרטון של מקרר (סמל לצריכה/זלילה?) המשמשת כמיטה זוגית לחסרי בית. עגלת התינוק מלאה פחיות שתיה הנאספות על ידי אלו שאין להם - ייצוגים חזותיים של עוני.

שנים עשר מסכי טלוויזיה משוכפלים העשויים חומר קרמי משמשים מרקע להקרנת סרט המשדר תהליך שבו כדור הארץ נקבר בהדרגה תחת ערימות פסולת תוך כדי אורגניזציה צריכה אובססיבית במעגל סגור. העין והאוזן האנושיים הופכים לנקודות הכניסה דרכן חודרים ופולשים לתודעה המסרים המחדירים את הרצון לצרוך ולבלוע. הסאונד מוסיף ממד קדורני-צורמני המעצים את תחושת הניכור ויוצר מתח מצטבר שאינו ניתן לפריקה.

מוטיב השכפול או השעתוק (ריבוי של מסכים פסיים או וירטואליים) פועל להעצמת תחושת האונס הרב-ערוצי. ערימות כסף (מוטיב המוטבע/משוכפל על אריחים קרמיים קעורים) הפכו לערך עליון. דימויים מוקרנים מהדהדים ומועתקים על האובייקטים המוצגים. התהליך כולו מציג דינמיקה מבשרת רעות שבה לב אנושי (חמלה?) ודמות של צפור גוססת (הלקוחה מהמסורת האורנמנטאלית של הקרמיקה הארמנית) עוברים תהליך חולני וקטסטרופלי של כליאה, הדבקה, מחלה, הרעלה, זיהום, התעללות והעלמה עד לסיום סטטי וקפוא.

תערוכתם של שלומית באומן ואריאל מיודוסר היא חלק ממגמה של חשיבה ביקורתית על העולם הצרכני. קולה של מגמה זו הולך וגובר בשנים האחרונות ומהווה הד ומראה המשקפים ומעצימים את צרימתה של החברה בה אנו חיים.

